

אמר רב יהודה אמר רב, מאי דכתיב (מיכה ב, ב) ועשקו גבר וביתו, ואיש ונחלתו. מעשה באדם אחד שנתן עיניו באשת רבו, ושוליא דנגרי הוה. פעם אחת הוצרך (רבו) ללות, אמר לו שגר אשתך אצלי, ואלונה. שיגר אשתו אצלו, שהה עמה שלשה ימים. קדם ובא אצלו, אמר לו אשתי ששיגרתי לך היכן היא, אמר לו אני פטרתיה לאלתר. ושמעתי שהתינוקות נתעללו בה בדרך, אמר לו מה אעשה, אמר לו אם אתה שומע לעצתי גרשה, אמר לו כתובתה מרובה, אמר לו אני אלוך ותן לה כתובתה. עמד זה וגרשה, הלך הוא ונשאה. כיון שהגיע זמנו ולא היה לו לפורעו, אמר לו, בא ועשה עמי בחובר, והיו הם יושבים ואוכלים ושותין, והוא היה עומד ומשקה עליהן. והיו דמעות נושרות מעיניו, ונפולות בכוסיהן. ועל אותה שעה נתחתם גזר דין !!! מהרש"א, נתחתם גזר דין. ונראה גם שעבירת יחיד היה, כיון שהיה בידם למחות ולא מיחו, נחתם גזר דין לכולם.

וְעֵינֵי עַיִן יוֹרְדָה מִיָּם כִּי נִהְפָּךְ לְאֶבֶל מְשׁוֹרֵר,

וְעֶגְבִי לְקַל בּוֹכִים לִהְפֹּךְ וּלְקַרֵּר

מִי יָנוּד לִי וּמִי מִחְזִיק לְהִתְעוֹרֵר,

חֲמָה בִּי יִצְאָה וְסָעַר מִתְגוֹרֵר, אֶכְלָנִי הַמָּמְנִי הַצָּר הַצּוֹרֵר,

שָׁבַר עֲצָמוֹתַי זֹרֵר וּמְפַרֵּר,

סָלָה כָּל אֲבִירֵי הַטְּבוֹר וְהַשָּׂר,

רָטְיָה וּמִזּוֹן אֵין לְבָרֵר,

מִכְתִּי אֲנוֹשָׁה בְּאֵין מִתְעִיל וּמִזְזוֹר,

עַל כֵּן אֲמַרְתִּי שְׁעוֹ מִנִּי אֲמַרֵּר,

בְּבִכִּי דִמְעָתִי עַל לִחָיִי לְצָרֵב.

השעה שלוש וחצי לפנות בוקר, אני קורא את הגמ' ושואל את עצמי, חזרנו לדור החורבן ??? אתם בוודאי שואלים מה נזכרתי בחורבן באמצע לילה של חורף, אז זהו אני זוכר את החורבן כל לילה ולילה. כי אני לא יכול לישון. אני ער לילות שלימים, יצחק חברי שלח לי הודעה, שהוא לוקח כדור שינה, אני עדיין לא נכנעתי, אני לא מוכן לגעת בכדורים. אני רוצה להיראות בעיני עצמי נורמטיבי, אני רוצה להיות בן אדם נורמלי, שהולך לישון וקם כמו בן אדם, אני יודע שאני לא... אני אבל מתקשה להיכנע.

הלילות, אוי הלילות, שבהם הסיוטים חוזרים. החלומות בהם אני חווה שוב ושוב את הפגיעות, אני קם מזיע, ושומע מנאוות ביתי על הצעקות, על הקולות שאני משמיע. ואני משפיל עיניים, אני מתבייש. לו זאת הייתה הבעיה, נחא. אבל היא הרבה יותר מסובכת, היא כבר התרגלה לכך שאני לא הולך לישון, רק שאני בטוח שאני ירדם. היא התרגלה למאבק הקשה שלי בכל בוקר לקום, היא גם לא מצפה שאני יעזור לה עם הילדים, היא לא מצפה בעצם ממני לכולם, היא יודעת שאני לא אחראי, שאני לא מסוגל להתמודד עם שום קושי. היא גם התרגלה להתפרצויות, לכעס שמציף אותי, היא מלאך ואני לא בן אדם.

נולדתי בן אדם, אולי קצת שובב, אבל הנבלה ההיא לקח ממני את החיים. הוא רצח אותי, אני חסר רגשות, מתנהל על אוטומט, לא מצליח להתמודד עם שום דבר, לא פיזיולוגית ולא כלכלית, לא יודע לדרוש את מה שמגיע, לא יודע לבקש את מה שאני צריך. את הדירה שלי הפסדתי, כי אני לא יכול להתמודד, אני רואה חשבון ארנונה, והלב שלי נעמד מלכת, זה איום על חיי, אני שם במגירה. אני מת חי.

ההייתי נער כאשר הוא פגע בי, פעם אחרי פעם עשה בי כרצונו, ומאז אין לי רגשות, אין לי לב. נולדה הגדולה ואני לא בכיתי, לא התרגשתי. נולד השני והשלישי והם גדלים בלי אבא, בלי אבא שיכול לומר אני אוהב אותך, לתת חיבוק, לתת נשיקה, ליישר מבט. יש להם אבא חסר סבלנות, שלא מסוגל לשבת ללמוד איתם, הוא לא מסוגל לכולם.

שולחנות שבת, מי מדבר. אני מחפש תעסוקה, הזמן הזה שיושבים ביחד, ואין לי מה לעשות, מוציא אותי מדעתי. אני לא רוצה לצעוק, אני לא רוצה לכעוס, יש לי ילדים טובים, לא מגיע להם להיענש, כי נפגעתי. אני קורא את העיתון, כדי לא לאבד סבלנות, והולך למיטה כי אני לא מסוגל לראות אותם. הזעם מציף אותי, השבת שהיא מקור הברכה, עבורי היא קללה. אני לא יכול, אני יודע שאני הולך לעבור עוד לילה עם סיוטים, כי אני נזכר בלילות השבת שהוא היה מגיע לקחת אותי לשיחה. זו לא הייתה שיחה, זו הייתה השפלה, זו הייתה רציחה. ואני בליל שבת קודש, במקום להתענג על השם, להנות משבת קודש נועם הנשמות. אני מסתובב במיטה מתוסכל, כועס, וחושק שפתיים, לא רוצה שרעייתי הצדקת תסבול, אבל היא סובלת.

היא סובלת, כי אני אינני נורמלי, אני לא יכול לקיים דברי רבי יעקב מעמדין צוק"ל, 'מה נכבד היום מושב במיטת זהב משכבו על מיטת כסף' כי בליל שבת אני אינני אדם, אני צל מהלך. והיא סופגת את קשייה בדומיה, ואני מתוסכל עד אימה. לא יכול לראות את הצער בעיניה, היא נפגעת פסיבית אמר לי איש מבין, אבל אין כדור להועיל. כרתנו ברית איתנים להיות זה לצד זו, ולהילחם את מלחמת החיים.

מאז ועד עתה עברו שלושים שנה, ואני רק נופל וקם, נופל וקם. כלכלית, נפשית, בריאותית. שוב תוקפת אותי חולשה, ושוב אני יישן סביב לשעון. כמה בן אדם יכול לחיות על שלוש שעות שינה, כמה אדם יכול לחיות בלי

תאבון, אני מעשן חפיסה, ועוד חפיסה. לא יכול לוותר על ההרגל הרע הצחיק אותי הדוקטור, הוא אמר שאני יכול למות. מי יכול להבין אדם שמחשבות זרות עוברות לו בראש, לא פעם ופעמים, והוא נלחם למען ה' לחיות על קידוש השם. לו לא היה בי יראת שמים, ממזמן הייתי פורש כנפים. אל תספרו כבר היו לי תוכניות, אני נזכר בהם לפעמים, מחייך בעצב ואומר. 'ואומר לך בדמיך חיי' ואומר לך בדמיך חיי'

עוד רגע השחר יעלה, אני יצטרך לצאת לבית הכסא, אני צריך שעותיים להתארגן, כי אני לא יכול לצאת. יש לי מניעה פסיכולוגית להתפנות, אני צריך שקט ושלווה, אני צריך זמן, והרבה זמן. כי פעולת המעיין שלי לוקחות ממני כוחות נפש, וגוף. כי הייסורים לופתים אותי, ואני כואב עד דמעות. ושוב חושק שפתיים. אמרו לי שאפשר לטפל, אבל אני לא יכול לעלות על דעתי מצב שבו אני אתן למישהו לגעת, לבדוק. עדיף לסבול ולשתוק. את זה אני מכיר שלושים שנה, אני מכיר את זה, ואז אצא לעולם, אלבש את המסכה של האיש הנורמלי, אצחק מבדיחה, אחייך מהלצה, אבל בלב אני בוכה. אני מנותק. ואז יגיע טריגר, מישהו יזכיר משהו ואני אתנתק, אני אשוטט במחוזות של הזיכרונות, אי מישהו אמר כאן הלו... אני יחזור, ושוב יעלם, אני אלך, הלוך ושוב. יחטוף על הראש זה לא עבודה ככה, אבל אני לא יכול לשלוט בזה.

אני מציע שתלך לפסיכולוג יאמר מאן דהוא, אבל אני מיוחד, הוא יגלה את הסוד, הסוד המכאיב הכואב. הסוד ששולט בחיי, הסוד שאני עדיין לא יכול להתמודד אתו, לא מסוגל לעלות אותו למודעות. אני כואב ומתוסכל, ובוהה, ובוהה, ומרים את הראש וממשיך.

אני יודע שאם אני אפגוש אותו, הוא יביט בי בשחצנות, הוא נהנה ומבסוט. ואני נעבר סובל וסובל, תמשיך הלאה אמר לי אבא, יש לך ילדים וחיים, תמשיך לחתור עם המשוטים, אמרה לי אמא. אבל הם לא יודעים, אין לי עוד כוח, הידיים שלי צורבות, וכואבות. ממלחמת החיים. אני פה רק כי הוא יתברך שמו ציווה עלי את החיים. אהה וגם אני יודע שאם יקרה לי משהו, זה לא יהיה הלבנת פנים, כי אני נפגע. ולא כתב בעיתון. ואני אין לי את הפריווילגיה של הידוענים, אני קטן ופצפון, מישהו דרך עלי. ונשארתי קטון. נו לא באמת, הרי כולם יודעים שאתה חי, ללא מורא ופחד. אבל הם לא מכירים אותי באמת, הם לא יודעים כמה אני מכוסה במסכה ועוד מסכה, תחפושת על תחפושת. כדי שלא יגלו שאני 'שחרחרת' 'ששזפתני השמש' שאי מי הפכני לשפחה נחרפת, ונשארתי כך עד היום, בוקר בוקר.

אז הטריגר של היום, הוא ה'הלבנת פנים' הפכו פוגע רב זרועות, מפלצת תמנון, שפגעה ברבים. ואני לא מאמין כן לכתב, אני מאמין למה ששמעתי, ראיתי, ודמעת. הפכו אותו לצדיק תמים, כדי לא לפגוע במשפחה, כדי להראות טוב בחברה, כדי שהילדים לא ישאלו, זה הרי חילול ה' הדבר הזה. לדבר על כאלה דברים, זה רצח. אז תרצח, ותשתוק. תחווה סיוטים בימים ובלילות. תשתוק כי הוא יתאבד, אם תדבר. תשתוק, כי אנחנו לא יכולים לשמוע דברים כאלו. זה לא בריא לנפש. תשתוק, כי זה הוצאת שם רע. תשתוק, כי זה דינך. תשתוק, כי אתה מפריע להגמוניה. תשתוק, אבל אל תתאבד... כי זה פריווילגיה רק של פוגעים. להם מותר כי הם מקורבים לרבנים. הם דרכו על מספיק אנשים, כדי לשבת במזרח לעולמים.

אז אני שותק, אבל לא מפסיק להשתוקק. שיבוא יום וישמע ה' את דמעת העשוקים, שיבוא יום ויקומו רבנים שלא חוששים. שידברו, שיזעקו, את זעקת סדום ועמורה. שלא יחותו מפני איש, ויזעקו מרה, עֲלֵי קולות רבניה בָּעֵת רַבּוֹ פְּגָרָהּ, וְעַל רִגְשֵׁת צְדִיקָהּ בְּתוֹךְ מִשְׁכַּן חֲצִרָהּ.

וְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ לְמוֹלֵם תִּרְעֵם.

הוּא עַל כָּל שֹׁכְנֵי הָרָעִים.

מִה שֶׁהִקְרָאָם מוֹדִיעִים.

וְאֵת אֲשֶׁר עָשׂוּ לֹא מוֹדִיעִים.

"הלבנת פנים" מְשֻׁמֵּעִים.

"וְאֵם יִהְיֶה יְלִידִים וְנַעֲרִים נַעֲרוֹת וְנָשִׁים" לֹא מְשֻׁמֵּעִים:

כבר היה לעולמים.....

המת החי